

CAROLI SECUNDI

Magnæ Britanniae Regis,

E P I T A P H I U M.

QUANTA nosti, *Leſtor*, vel hoc titulo!
 Heu! quid pluribus opus est!
 Longam narravit Historiam
 Qui vel *Carolus* Secundum nominavit;
 Regem,
 Non modò laude regnandi
 Inferiorem paucis;
 Sed & Regni varietate, Rerumq; mole,
 Omnibus fere superiorem.
 Vix adolescentiam primam exceſſerat,
 Patri ſuccedit,
 Et Regi & Martyri;
 Rex ſimul & Martyr, ipſe quoque ſtatim futurus,
 Si teneatur.

Evadit ad Miraculum;
 Etiam perditâ pugnâ, victor periculi;
 Prodituſq; pugnando, magis quàm victus.

Malè ſecurus domi,
 Foras quærit ſecuritatem,
 Et reperit;
 At vix ipſomet periculo meliorem.

Tria prope luſtra
 His moleſtiis exul conterit;
 Donec rebelles *Populos*,
 Quos nec vicerat repetitis armis,
 Patientiâ tandem vinceret.

Vicit;
 Bonoq; non minus publico, quàm Suo;
 Reſtauratus enim
 Omnia Reſtauravit,
 Pacem, Majeſtatem, Religiōnem.

Mutatâ fortunâ
 Vix quicquam mutatus Ipſe
 Niſi quod prodeſſet liberalius,
 Animo, & ſupra *Ærarium*, ſemper Magnifico,
 Parum veritus pauper fieri
 Locupletando plurimos;
 Nemine unquam dimiſſo,
 Aut vacuo, aut triſti.
 Ita benignus, vel cùm negaret,
 Ut nec alii magis placeant, cùm dederint.

Generis humani delictis,
 Non modo dictus eſt,
 Sed fuit:
 Quis nempe loquebatur humanius,
 Imò & regnabat;
 Utinam
 Minus humanè tamen vixerit!

Sed & *Soli* ſuæ ſunt Maculæ.
 Unum *Carolo* vitium, innumeræ Virtutes;
 Nec facile dicas quæ excelluerit,
 Ubi tanto Rege digna quælibet:
 Cujus
 Non minor in adverſis, Conſtantia,

Quàm vel Modeſtia in proſperis;
 Nec Juſtitia, etiam puniendo,
 Quàm ipſamet, tam ſæpe parcendo, Clementia.

Has laudamus omnes.
 Miramur ſingulas;
 Prudentiam
 Plus forte cæteris;
 Quæ, vel Sola,
 Plus cunctis profuit.

Hoc Sale,
 Rex prudentiſſimus,
 Incorruptam ſervavit Angliam
 Temporibus corruptiſſimis,
 Europâ reliquâ
 Aut deſtaſtante, aut deſtaſtatâ.

Nec foris modò erat periculum;
 Gravius impendebat domi
 Ex inteſtinis furoribus,
 Quos niſi prudens extinxerit adminiſtratio,
 Ipſa inflamment remedia.

At neque ſatis viſum eſt tanto Principi
 Angliam conſervare
 Ni & Europam (procurata pace) liberaret;
 Inviſtiſſimi armatiſſimique Regis bis Victor,
 Ipſe vel inermis,
 Tanta fuit vel ejus Nominis apud Exteros reverentia,
 Cùm nec vitæ eſſet, etiam apud quosdam ſuos:
 Non enim ſemel conjuratum eſt.

Utram autem mireris amplius,
 Aut Perfidiam Proditorum, aut Regis fortitudinem?
 Regi omnes pavent, præter Regem ipſum.

An timeat proditiōem
 Quam ſæpe ne vel credidit,
 Hoſtes vix ratus ſibi eſſe,
 Qui Hoſtis erat nemini;
 Nec ſe cuiquam exoſum,
 Omnes qui amaret,
 Populi ſui Rex minus quàm Pater:
 Nec ſui tantum,
 Sed, pro fide, afflicti cujuſvis.

O quoties
 Tranquillitatis omnium ſollicitus
 Oblitus eſt ſuæ!

Quas potuit
 Calamitates avertit publicas;
 Quas non potuit
 Aut deſſevit ſaltem, aut reparavit.
 Heu! quanta ſub tam bono Principe aliquando mala!
 Quod bellum! quæ peſtis! quot & quanta incendia!

En, reliquit tamen
 Feliciffimum undequaque Regnum,
 Nec ullo antea tempore,

Pacis, Plebis, Opumque omnium abundantius.

Sed quis hoc Miretur,
 Sub Principe,
 Qui Leges coluit, firmatamque Legibus Eccleſiam?
 Mirare potius
 Interruptam toties fuiſſe Regni felicitatem,
 Hoc Rege, hac Eccleſia, his Legibus,
 Salvis.

At neque hoc Mirare;
 Tanta enim bona, niſi Bonis, non placeant;
 Et bonos quis putet omnes eſſe,
 Ubi nec Optimus Princeps omnibus placuit?
 Sed quem amant boni omnes,
 Quantæ vel eſt laudis à cæteris non amari?

Quin & iſti quoque ament
 Si Bonos Ipſe oderit.
 Ament
 Si ſubverſerit omnia.
 Imò Ament
 Si vel excluſerit *Fratre*,

Quamquam hinc præſertim amandus
 Quòd Eum Sibi voluit Succedere,
 Non modò qui debuit,
 Sed quo dignior alter non potuit.

O amantiſſimum ergo Principem!
 Qui vivus ita nobis conſuluit,
 Ut

Vel Ipſo Mortuo
 Nec deficeret noſtra Felicitas,
 Imò vel *Hoc Hærede* creſceret!

Carolus
 Quis tamen obiiſſe non doleat,
 Etiam, qui in *Jacobo* tanta providerat dolori ſolatia?

His & majora providit
 Vel obiens,
 Qui tam Chriſtianè
 Pœnitendo, Credendo, Sperando,
 Secumque Orantibus Episcopis,
 Quietus obiit;
 Anno Salutis 1685.

Ætatis
 Completo nondum quinquageſimo quinto;
 Regni
 Triceſimo ſeptimo vix ineunte;
 At victurus æternum
 Regnaturuſq; in Cœlis felicius,
 DEO
 Per Chriſtum
 Propitio.

Quin nec è terris omnino excluſus,
 Vel adhuc ſuperſtes
 In *Optimo Fratre*.

D. Br.